

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko V. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 listopada 2020 r.,
na skutek skarg kasacyjnych - strony powodowej i Prokuratora Prokuratury
Okręgowej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

**odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
8.100,00 (osiem tysięcy sto) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca powódka oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności. Natomiast wnoszący skargę kasacyjną Prokurator Okręgowy w G. wskazał na wydanie zaskarżonego wyroku z naruszeniem art. 189 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżąca powódka wskazując na oczywistą zasadność skargi podniosła brak zbadania merytorycznej podstawy pozwu, niedysponowanie innymi środkami ochrony prawnej, niekwestionowanie przez stronę pozwaną braku interesu prawnego po stronie powódki.

Należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny uznając że powódka - żądając ustalenia bezskuteczności wypowiedzenia umowy najmu lokalu oraz ustalenia, że między stronami istnieje stosunek najmu na podstawie zawartej umowy - nie ma interesu prawnego w ustaleniu istnienia stosunku prawnego z uwagi na to, że pomiędzy stronami toczą się postępowania z powództw pozwanej spółki o zapłatę tytułem kary umownej oraz o wydanie przedmiotowego lokalu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym interesu prawnego nie ma wtedy, gdy możliwe jest poszukiwanie ochrony prawnej w drodze powództwa o świadczenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt I CSK 80/18, nie publ.). W razie więc konkurencji procesu o świadczenie i procesu z powództwa przeciwnika procesowego o ustalenie

nieistnienia tego świadczenia, proces o świadczenie ma pierwszeństwo, tym bardziej, że powód może w procesie o świadczenie jako pozwany podnieść zarzut potrącenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2018 r., sygn. akt V CSK 111/18, nie publ.).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą powódkę nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Wskazane przez Prokuratora Okręgowego w G. naruszenie prawa materialnego nie stanowi przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidzianej w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Ze tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).